

TAKOVÁ• TO BYLA PATÁ•LIE...

Pondělí, 06 listopad 2023

Lidi, to snad není - možná! Spíjchala jsem dobrý skutek zcela proti světu... Představte si typický pražský panelák, dvacet pater, čtyřicet králičích doupat o rozloze 60 m², v každém jedna rodina, společně schodiště s nosností - paní, nastávající s domovním demem, na které je pubertální rukou dopsáno "Žď" - Doneslo se ke mně, že obyvatelů nedaleko vilových čtvrtí nám kají termity. Burouští jedni...

To máte tak.

Když chcete v malém bytě něco přestavět, musíte posunout všechny ostatní - a dávat sakra bacha, abyste se ve vlastním oběhu nezastdili za živa. Tak jsme se nedávno rozhodli koupit nový gauč. Náji stávkou hned kamarád byl mádným v šatněm bytovém designu u nás za Husáka. Ten gauč zažil dva pelichací psy, tisíce balů a kapsiček a hodně hodně zadků. Když dorazila nový pohovka, vzdychali jsme nadšeně. Oběh se proměnil v rytmičnou síň a náji praživý veterán putoval z bytu.

Že nepoužijí

starší věci pro nové..." zazněla mi v hlavě písníčka od Světlany a Uhlířky.

Že když

barva jedivá - a práskají... " Achjo, chudák gauč.

"Byly

kdysi lesklé, byly chromové..."

Vzpomněla jsem si, jak jsem na našem gauči metala veletové jako žestiletá holka.

Že tebe se

jim na smetišti stávkou.

Záběra na

opuštěnou gauč zavalenou odpadky - zamáčkla jsem slzu a rozhodla se: "Stájt!

Zadržte! My si ten gauč necháme, postavte ho tady přede dveřmi. Dáky."

Stávající zmizeli a moje praživá pohovka zůstala přede bytem. Co tebe? Do bytu se

nevejde. Dohodli jsme se, že gauč na pář dnů postavíme nenápadně pod společně schodiště ke vchodovým dveřím do paneláku a zatím vymyslíme, kam s ním dájt.

Stalo se.

Abychom

nedřídili sousedy zneužívající společný prostor, vytiskla jsem na počítači A4

ceduli: "Že toto je jen dočasné řešení, do nějaké doby odklidíme. Francoví"

a nalepila je na opěradlo gauče.

Když jsem se

druhý den táhla v deset večer z práce, potkala jsem u metra sousedku.

Neodpověděla na pozdrav. Pubertální Honza, který vycházel z našeho vchodu,

kroutil hlavou a huhlal: "Tak to je teda fakt hustý! To je hustý!" a

zmizel ve tmě.

Vstoupila jsem

do baráku a ucítila smrad. Chodbou se neslo hlasitě chrápnění. Rozsvítila jsem a

hrozně se lekla. Na našem gauči ležel bezdomovec, ze kterého boty mu koukaly černé prsty a palcem u ruky ucpával hrdlo průzdušnice fláčky od Tuzemáku. Cedule s napsím: "Toto je jen dočasné řešení, do několika dnů odklidíme. Francová" nad jeho nohama byla už jen komickou souhrou okolností.

Zůstal celá věčnost pod gaučem se nashromáždila spousta igelitek s nejasným obsahem a tenhle životně trošička spal a spal a spal. A já nespala a nespala a přemýšlela, jestli ho mám jít vzbudit a vyhnat chudáčka do zimy, nebo ho odvést spáček k popelnicím.

A když jsem se rozhodla ho vypudit verbálně, tak se oteplilo a náš druhý stevňák bezdomovec zmizel i gaučem někde do prázdnot.

Tak jen doufám,
že to není jen dočasné řešení.

Renata Francová